

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 02.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8939** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по изпратена по подсъдност от Административен съд Ямбол жалба на А.-М.-М. К., [дата на раждане] в Република Румъния, чрез адвокат Г. П., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.3, ет.1, ап.24, срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 20-0261-000089/14.08.2020 г., издадена от полицейски орган-началник група към ОДМВР Я., РУ Е., с която ѝ е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2А, б. „а“ от ЗДвП „прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил марка „Волво“, модел V60 с рег.№ IF-98-M., с номер на рама : YV1GWAA50E1203135, цвят черен, за срок от 6 месеца. По жалбата първоначално е било образувано адм.д. № 234/2020 г., по описа на Административен съд Ямбол, прекратено по подсъдност и изпратено на Административен съд София-град, постъпило с вх. № 28384/14.09.2020 г.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че водачът на МПС не е извършил твърдяното нарушение. Сочи още, че към момента на проверката автомобилът е бил управляван от съпруга на А.-М.-М. К., който притежава свидетелство за правоуправление. Излага довод, че при направената проверка не е бил осигурен преводач. С оглед на изложеното изразява искане от съда да бъде постановено решение, с което да се отмени заповедта като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия - адв. П. представя писмено становище, с което поддържа жалбата и направените с нея искания.

Ответната страна – полицейски орган-началник група към ОДМВР Я., РУ Е., редовно призован, не изпраща представител. Не ангажира становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорения в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за налагане на принудителна административна мярка № 20-0261-000089/14.08.2020 г., издадена от полицейски орган-началник група към ОДМВР Я., РУ Е. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. “а” от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на собствения на А.-М.-М. К., лек автомобил марка „Волво“, модел V60 с рег.№ IF-98-М., с номер на рама : YV1GWAA50E1203135, цвят черен за срок от 6 месеца.

За да постанови оспорената заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия GA № 16651 от 13.08.2018 г., че на 13.08.2020 г. около 11:50 чл. на ГКПП-Л. на вход за леки автомобили от Република Турция към Република България М. А. К. управлява лек автомобил марка „Волво“, модел V60 с рег.№ IF-98-М., собственост на А.-М.-М. К., като при извършена проверка е установено, че водачът е неправооспособен.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят А.-М.-М. К. е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, като е посочено, че извършеното съставлява нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 326з-1397 от 23.06.2017 г., с която директорът на ОДМВР Я. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като сред тези длъжностни лица е и началник група към ОДМВР Я., каквато е длъжността на административния орган, издал оспорения акт.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът следва да извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт -

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т.2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б „а“, т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 326з-1397 от 23.06.2017 г. на директорът на ОДМВР Я. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават от началник група към ОДМВР Я., каквато е длъжността на административния орган, издал оспорения акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. лек автомобил марка „Волво“, модел V60 с рег.№ IF-98-M., собственост на А.-М.-М. К., М. А. К. е управлявал последният без да притежава СУМПС – неправоспособен водач, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Както бе посочено по-горе разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, да се прилагат предвидените в закона принудителни административни мерки, една от които е тази по т. 2а, б. „а“ - „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление.....“, за срок от 6 месеца до една година.

Нормата на чл. 171, 2а от ЗДвП е обнародвана е в ДВ, бр. 101 от 2016 г., влязла е в сила от 21.01.2017 г., изм., ДВ бр. 54 от 07.07.2017 г. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Към настоящия момент, редакцията на цитираната разпоредба, в сила от 03.01.2018 г., относима в процесния случай, гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за

преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т.2а, б.“а“ от ЗДвП хипотези, а именно – неправооспособен водач.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му. С изменението на чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДвП /ДВ бр.2/2018 г., в сила от 03.01.2018 г./, законодателно е направено разграничение между управление на МПС от неправооспособен водач и управление на МПС без водачът да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното МПС, като две самостоятелни и различни административни нарушения. За да бъде приложената процесната ПАМ, е следвало от страна на административния орган по безспорен начин да бъде установено правонарушение по смисъла на ЗДвП изразяващо се в непритежаване на СУМПС; неправооспособност на водача или и двете, доколкото не е ясно точно на кое от посочените основания или и на двете последният се е позовал.

С оглед обстоятелството, че жалбоподателят е чуждестранен гражданин е следвало на същият да се осигури превод, за да може да разбере какви документи се изисква да представи. Административното производство е проведено в нарушение на чл. 14, ал.2 и 3 от АПК. По силата на чл. 14, ал.2 от АПК административният орган е длъжен да назначи преводач в случаите, в които участник в производството не владее български език. Също така, по реда на чл. 14, ал.3 от АПК, при представяне на документ на чужд език, непридружен с превод административният орган следва да назначи преводач за сметка на лицето, представило документа. В случая административният орган не е изпълнил тези свои задължения, поради което и фактическата обстановка не е изцяло изяснена.

Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 36, ал. 1 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събрани други доказателства.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А.-М.-М. К., [дата на раждане] в Република Румъния, заповед за налагане на принудителна административна мярка №

20-0261-000089/14.08.2020 г., издадена от полицейски орган-началник група към ОДМВР Я., РУ Е..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата.

Съдия: